

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 37.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874561376/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

de et farligt Bavl med Middagsbespisning og Dans. De har ædt fem Kalkuner paa fire Dage og . . .

— Men tror I ikke? afbrød Povlsen, — jeg mener . . . kommer Præsten meget her i Huset?

— Jo, svarede Hans Peter, han har da været her et Par Gange, men det er ikke for det: han er jo Enkemand og sidder i et godt Levebrød.

— Ja, men jeg tror nu, han er vidtløftig, bemærkede Ane.

— Jeg vil dog prøve paa at tale med hende, sagde Povlsen og vendte sine Skridt hen mod Huset. Da han var noget borte, sagde Hans Peter:

— Det var en Mand for Fruen.

— Det er sikkert, sagde Ane, for det er en bestemt Mand, som kunde holde hende til at tage noget i Hænderne.

Da Povlsens Banken lød mod Fruens Dagligstuestør, fór hun opskræmmed i Vejret med et Skrig, og da den høje Skilkelse stod ukendelig i Mørket, udbød hun, endnu under Paavirkning af sin Hallucination: Hr. Pastor — Tak — fordi De kom!

— Ingen Aarsag, det er kun mig, sagde Povlsen tørt.

Det gav et Ryk i Cecilie som i en, der pludselig vækkes. Hun blev saa bange for Povlsens Stemme, at hun ikke havde Kraft nok til at blive vred eller frastødende. Paa vanlig Vis faldt hun da sammen i mat Indolens og sagde:

— Da vi sidst saas, troede jeg . . .

— At det var for sidste Gang. Aa ja, jeg havde nær troet det samme, Frue. Men saa syntes jeg, at vi havde oplevet saa meget sammen, at vi, før vi skiltes, maatte tale fra Læderet. Jeg har ondt ved det ligesom De, men det maa dog ske.

Fru Cecilie var saa sky til Mode, at hun følte sig fristet til at bede Povlsen om at ile stille. Hun gjorde et mislykket Forsøg paa at lægge Fornemhed ind i følgende Replik: . . . Jeg forstaar — jeg véd ikke, hvad De mener, men den kom ynkelig klynkende frem.

— Ikke? Har De da glemt, hvor venlig De i sin Tid indbød mig til at besøge Dem her i S. den Dag, vi skiltes paa Landevejen? Om De har givet mig Grund til at anse mig for velkommen hos Dem de to sidste Gange, vil jeg overlade til Dem selv at afgøre.

Fru Cecilie svarede i et forkælet Barns guavne, grædevorne Tone: